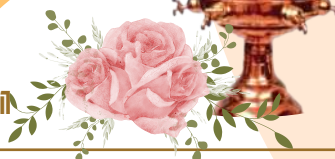

אורות הצובאות

ע"פ שמות ל"ח ח' | פרשת תזריע - מצורע תשפ"ג | עלון מס' 53

עלון שבועי לנשים | יוצא לאור ע"י "התאחדות עזרת הנשים"

העלון טעון גיזיה

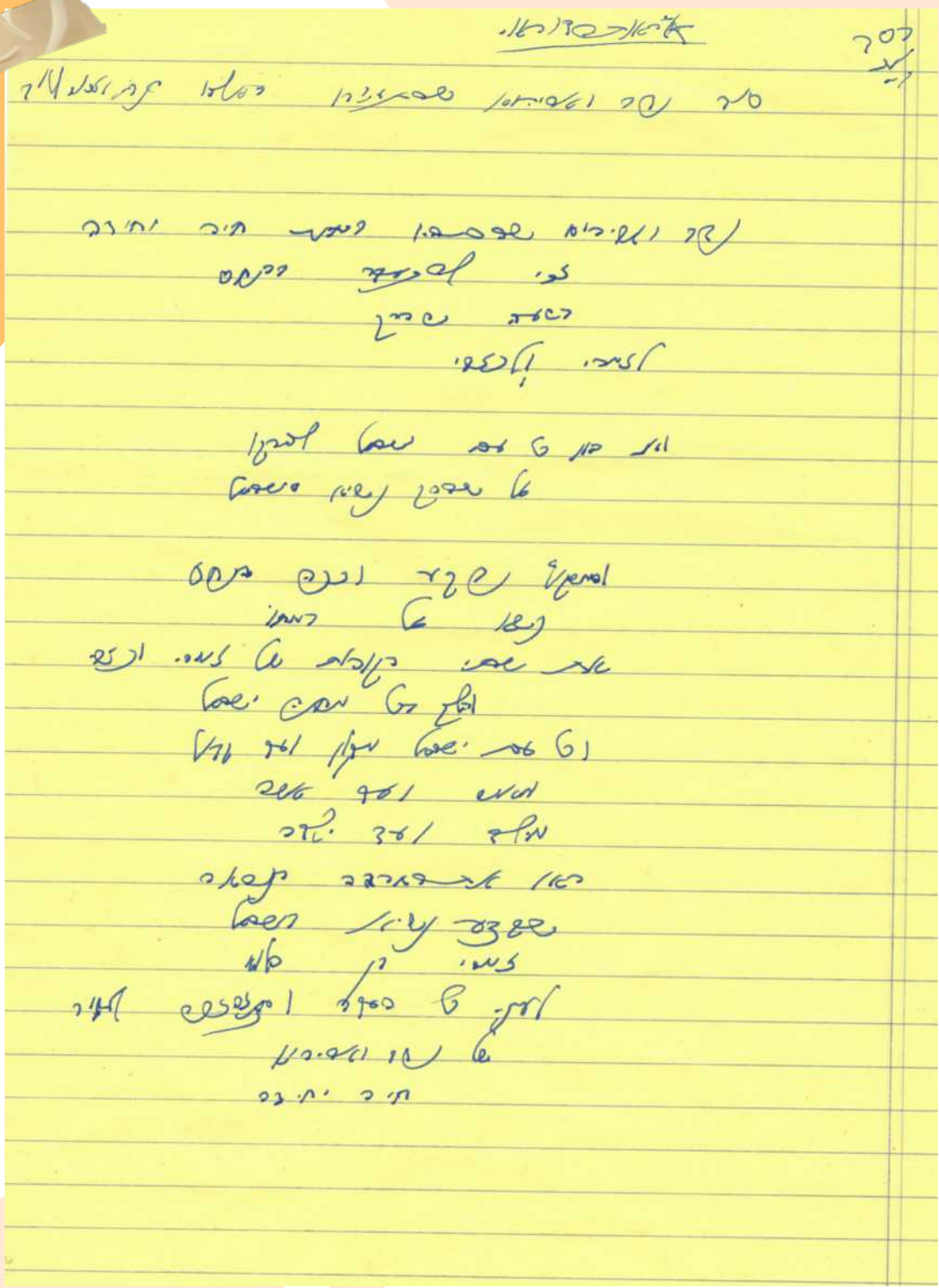

מאמר מאת מורינו הרב שליט"א במיוחד לעלון

בס"ד לש"מ

אורות הצובאות

סוד נדב ואביהוא שהתעברו
 באליהו הנביא זכור לטוב
 נדב ואביהוא, שהם היו בבחינת
 ת"ה יחידה, זכו להתעבר בפנחס
 בשעה שהרג לזמרי ולקזבי,
 ואז באו כל עם ישראל להרגו
 על שהרג נשיא בישראל
 והמשקוף נבקע, וככה פנחס
 נשא על רמחו את שתי הגופות
 של זמרי וקזבי והלך בכל מחנה
 ישראל, וכל עם ישראל מקטן
 ועד גדול, מאיש ועד אשה,
 מילד ועד ילדה, ראו את החרפה
 הנוראה שבצע נשיא בישראל
 זמרי בן סלוא לעיני כל העדה,
 ובזכות זה זכה לעבור של נדב
 ואביהוא - ת"ה יחידה.

פנינים משיעורה השבועי של הרבנית תליט"א

ליקוטי הלכות - הלכות שבת ז' ז'

וע"כ עיקר התשובה אי אפשר לזכות כי אם על ידו. כי הזהיר לו הקב"ה "מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבתי שמה וכו' לך והודיעם - משה צריך להודיע לעם מתן שכרה, להודיע ולהכניס בליבם קדושת שבת שהוא בחינת תשובה שידעו ויקבעו בליבם שתמיד יכולין לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. בבחינת "אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך".
"אם אסק שמים" - אם אדם נמצא למעלה בגאווה "שם אתה" - הקב"ה שם - רחוק ממנו.
"ואציעה שאול" - שאדם נמצא בשפלות ובענווה "הנך" - ה' הנה קרוב.

האדם נברא לידע ולהכיר את הבורא ע"י עבודת התורה והמצוות - כולם בירורים לברר הטוב מן הרע.
כשאדם חוטא מסתלקת הדעת. אבל ה' מרחם עלינו והקדים רפואה למכה, ובאהבה ובחמלה נתן לנו שבת - שבתה ומנוחה שהוא קדושה גבוהה ונעלמת שלא מגיע לשם שום פגם. כי שבת קביעה וקיימא - קדושה עליונה שלא תלויה בישראל.
וכן קדושת התשובה שקדמה לעולם בחינת שבת שהיא גם קביעה וקיימא. אבל זה הסוד אין מי שידע בשלימות כי אם צדיק הדור שהוא בחינת שבת דכולהו יומא.

ספור לשבת | הרכבת כבר צופרת

אהרון היה תלמיד חדש בכיתה שלהם. הוא הגיע עם משפחתו מעיר אחרת, ועשה רושם של תלמיד מוכשר ונעים הליכות. הם היו כבר נערים בוגרים, חלקם כבר ברי מצווה, והתלמיד החדש זכה לכבוד לעצמו מקום של כבוד ביניהם.

ברוך נזכר באותו אהרון, ומיד נזכר ברגש שאפף אותו אז, למול פניו הממושקפות ודמותו התמירה. הרגיו אותו, איך מצליח החדש הזה בקלות רבה כל כך לתפוס לעצמו מקום מרכזי בכיתה. פשוט הרגיו. כיום, במבט לאחור, כשהוא כן עם עצמו, הוא מסוגל לקרוא לאותו רגש בשמו המלא: קנאה...

כשעבר אהרון בין התלמידים בכיתה וחילק בחיך רחב את ההזמנות ל"בר מצווה" שלו, התקוממו בו, בברוך, היצרים האפלים, 'תראו אותו, את החדש הזה, מרגיש יותר מדי טוב פה, בכיתה'... תססו בתוכו המילים, כשהן מסמאות את עיניו, מטשטשות את חושי, ומניחות לו להיסחף אל המחוזות השליליים שבלבו...

ברוך היה מעדיף לדלג על השלב הבא בזיכרונותיו, אבל הוראתו הברורה של הרב דרבנה אותו להמשיך לצלול במנהרת הזמן, ולשלף מתוכה גם את המשכו של הסיפור.

"יש בעיה קשה של כשרות באולם שבו עורך אהרון את ה'בר מצווה' שלו", זה היה המסר שהוא העביר בחשאי בין החברים בכיתה, "ובכלל, המשפחה של אהרון... האירוע שהם עורכים אינו בסגנון שלנו... לא ראוי להשתתף בו..." האמת היא, שברוך לא בדיוק זכר מה היה אחר כך. האם היו

המשך בעמוד 3

הייתה זו סעודת 'מלווה מלכה' שארגנו ב'כולל' שבו לומד בעלי, כשגם נשות האברכים היו מוזמנות. כך ישבנו, קבוצת נשים צעירות מבנות הקהילה, סביב שולחן ערוך בטוב טעם בעזרת הנשים של בית הכנסת, ונהנינו מהמפגש הנעים והמלכד.

הימים היו ימי ספירת העומר, ואחת מהיושבות, מינה שמה, הזמינה את הנוכחות לשמוע סיפור מפעים ומאלף מתאים לרוח הימים של 'ספירת העומר', שעליו שמעה לאחרונה מכלי ראשון. הס הושלך באולם הקטן, ומינה פתחה וסיפרה:

אין זה סוד, שצרת מעוכבי השידוכים מעיקה על רבים בדורנו. בכל זאת, לא הייתה זו נחמה בעבור ברוך ר. המתבגר, אשר כל חבריו נישאו זה מכבר והפכו להורים מאושרים, והוא נותר בודד מאחור, ממשיך לצפות לישועה.

לאחר שהצעה נוספת, שהייתה נראית מבטיחה וקוסמת, ירדה מן הפרק בצורה מוזרה ובלתי צפויה, נכנס ברוך שבור ורצוץ כולו, לשפוך את מירי ליבו לפני אחד מגדולי הדור, הוא סיפר ודמע, דמע וסיפר, אבל הוא לא ציפה לתשובה כמו זו שקיבל: "דומה כי יש עליך קפידה כלשהי, עבירה של "בין אדם לחברו" שעשית בעבר, וזה מה שמעכב אותך".

מהרגע שבו עזב ברוך את חדרו של הרב, כשכולו נבוך ומבולבל, היה ברור לו דבר אחד: הוא יעשה כל מה שביכולתו כדי לעלות על הגורם לקפידה, הוא ייסע לכל חור שבעולם כדי לפייס את מי שנפגע ממנו, הוא יתפוך שמים וארץ, ובלבד שיזכה במחילה. ואז... אז הוא נזכר באהרון.

מדור הלכתי | מאת מו"צ דקהילתנו, הרב נחמן כהן שליט"א

הלכות לימי ספירת העומר חלק א :

הקדמה:

1. אסור. אלא אם כן רק במקום שזה כבוד הבריות מותר לחדש. מר"ח סיון מותר לחדש כל הבגדים החדשים.
2. בגדי קטנים ובעלי שמחה - בגדי קטנים מותר לקנות וללבוש, וכן בעל שמחה או נער בר מצווה מותר להם ללבוש בגדים חדשים. וכן לצורך צניעות מותר ללבוש בגדים חדשים.
3. לעבור דירה - מותר לעבור דירה בימי הספירה.
4. קניית דירה - לקנות בית בארץ ישראל תמיד מותר ואפילו בבין המצרים.
5. כלי נגינה ומוזיקה - אסור לשמוע ולנגן בכלי שיר, וגם כן אסור לשמוע מוזיקה שכבר מוקלט.
6. אם בלי מוזיקה יבוא לעצבות ומרה שחורה, ויבוא על ידי זה להעבירות ושיגעון מותר בצנעא.
7. נישואין תשובה והתעוררות - מותר לשמוע מוזיקה שמעורר את הלב לתשובה.
8. שירים ווקאליים - לשמוע שירים ווקאליים מחלוקת אם מותר או אסור ויש על מי לסמוך.
9. לצורך פרנסה - מי שמנגן בשביל להתאמן וצריך לצורך פרנסתו מותר.

1. א. שאלה: האם בימי הספירה ובימי בין המצרים ישנם אותם הלכות אבלות? תשובה: לא. יש דברים שמי הספירה דומים לדין של בין המצרים ויש דברים שהם בכלל לא קשורים, כמובן שבימי בין המצרים מחמירים יותר. דוגמא למשל: איסור רחיצה לא שייך בימי הספירה ולכן מותר לנסוע לים ולבריכה וכדומה.
2. ב. שאלה: ממתית מתחילה ימי הספירה שבהם נוהגים אבלות? תשובה: בעצם ימי הספירה שבהם נוהגים קצת אבלות היה צריך להיות רק 33 יום מתוך 49 ימי הספירה. כי תלמידי רבי עקיבא מתו רק 33 יום. יש מחלוקת גדולה איך לחשבן את ה 33 יום, אם זה עד ל"ג בעומר, או שזה מתחיל מר"ח אייר ואז נגמרה ה 33 יום בתוך חודש סיון. למעשה המנהג של האר"י ז"ל שלא להסתפר כל ימי הספירה עד ערב שבועות וכך נהגו החסידים. ולגבי חתונות - המנהג לא להתחתן עד ר"ח סיון. ועכשיו נפרט את הדינים מה מותר ומה אסור:
1. כלים חדשים - מותר לקנות כלים חדשים, אבל כלי חשוב כגון מקרר וכדומה נכון להחמיר. וכל זה באופן שעדיין יש לו מקרר בבית רק רוצה להתחדש, אבל אם נשבר, וכן בכל הכלים הדרושים בבית, וכן רכב מי שצריך ומשתמש בו קבוע, מותר לקנות חדש.
2. קניית בגדים חדשים - מותר לקנות בגדים חדשים.
3. ללבוש בגדים חדשים - בגדים פשוטים מותר לחדש. אבל בגדים חשובים

על השולחן, להזכיר לרינה את אותה תקרית אומללה ולבקש ממנה סליחה. "תראי, רינה", פתחתי באי נעימות, "לא סתם הגעתי אלייך, את יודעת, היינו פעם ילדות קטנות ועשינו לפעמים שטויות... אני זוכרת שפגעת בך פעם לעיני החברות, ובאתי לבקש ממך סליחה, גם הבאתי לך מתנה קטנה לפיוס"...

רינה הביטה ישר בעיניי, הנהנה בראשה ושתקה. היא לא שאלה "מה?" ולא ניסתה לברר במה מדובר. היה ברור שהיא פשוט חיכתה לבקשת המחילה הזו, שהיא 'סחבה' במשך שנים את הפגיעה הזו בעמקי ליבה...

כשיצאתי מבייתה של רינה, אחרי שהיא אמרה לי שהיא מעריכה מאוד את זה שבאתי ככה, ברצינות כזו, לבקש מחילה, והבטיחה לי שהיא סולחת ומוחלת בלב שלם, הרגשתי שהכוכבים מאירים ומחייכים אליי משמים. חשתי שזכיתי בהארה מיוחדת, כשנזכרתי באותה פגיעה משנות הילדות, והודיתי לה' על שהצלחתי לתקן, לפיוס, למחוק את עקבותיה של אותה פגיעה קשה. סיימתי לספר את סיפורי האיש, ולא העלית: אפילו בקצה דעתי את ההמשך המצמרר, מרטיט הלבבות, שעתידי להתגלות לי כבר למחרת בבוקר...

הושבתי את שלוימי, בכורי בן השנה, בעגלתו, ויצאתי לעבר תחנת האוטובוסים. "נוסעים לטיול, שלוימי, נוסעים לסבא ולסבתא", לחשתי לקטנצ'יק שלי בחיבה. היה זה היום החופשי שלי, ואני תכננתי לנצל אותו למסע קניות בעיר ילדותי, וגם לביקור נעים בבית ההורים.

שמש אביבית נעימה קידמה את פנינו. שלוימי גרגר להנאתו, מאושר מהטיול עם אמא. שום דבר לא הכין אותי למה שעומד להתרחש עוד מעט. לא, זה לא יכול להיות... אמרתי לעצמי, מיטיבה את אחיזתי בעגלתו של שלוימי. זה לא יכול להיות.

אבל האותיות, שחורות וקודרות, זעקו אליי מן המודעה שהתנוססה במרכז לוח המודעות, ברחובה הראשי של עיר ילדותי.

זו בטח לא היא. זו רינה אחרת.

אבל זה שם משפחה נדיר. לא משהו כמו כהן או לוי שמסתובבים הרבה בשוק.

התקרבותי אל המודעה, בכריי פקות וידיי מרעידות. טרופת נשימה ומצוממרת נעמדתי מבינה מרגע לרגע, שזו היא, זו דווקא כן היא...

המילים השחורות שבמודעה סיפרו על עצרת התעוררות לנשות השכונה, במלאות שנה לפטירתה של רינה, החברה שלי מבית הספר היסודי... שנקטפה בתאונת דרכים קטלנית לפני שנה בדיוק.

שלוימי לא הבין למה נעצרתי לי ככה פתאום, באמצע הטיול, למה אנחנו לא ממשכים ללכת לבית של סבא וסבתא. אבל אני לא הייתי מסוגלת לזוז ממקומי, שוב ושוב קראתי את המילים הנוראות, המספרות על פטירתה הטראגית של החברה שלי. אותה חברה שפגעת בי כל כך כשהיינו ילדות בכיתה ו'...

הרחוב המה אדם, מכוניות ואוטובוסים המשיכו לנסוע, אנשים חצו את הכביש במעבר החצייה, אבל אני ראיתי מול עיניי דווקא רכבת. רכבת שכבר צופרת ובעוד רגע ניתקת מן המסילה ויוצאת לדרכה. אבל ברגע האחרון אני מספיקה להניח את הרגל על רצפת הקרון ולהיכנס...

כן, רינה חברתי נקטפה בטרם עת בנסיבות טרגיות מצמררות, אבל אני הספקתי לפיוס אותה, לא איחרתי את הרכבת.

בימים אלו של ספירת העומר יגיע שוב יום פטירתה של חברתי רינה שלדאבון לב הסתלקה מעמנו בקיצור ימים ושנים לפני שזכתה לבנות בית, ואני מקווה שההתחזקות ב'בין אדם לחברו' שתהיה בעקבות קריאת הסיפור שלי, שהוא אמיתי ומדויק לגמרי, תהיה לעילוי נשמתה הטהורה.

(הבלימה 2, עמ' 195)

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת אסתר ע"ה בת ר' מרדכי ע"ה.

נלב"ע ל' בניסן תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

נשות ובנות הקהילה מתבקשות לעשות חסד של אמת

עם הנפטרת - חברתנו מהפארנצ'ס ולהרבות זכויות לעילוי נשמתה.

כאלו שהגיעו בכל זאת לבר מצוה של אהרון? האם נודע לאהרון מה הייתה הסיבה להיעדרות החברים משמחתו? האם הוא כעס, הצטער, נפגע? שנים רבות חלפו מאז. גם אם אהרון אכן נפגע, הוא בוודאי שכח מכך מזמן... בכל זאת, ועם כל אי הנעימות שבדבר, הרגיש ברוך כי הוא מוכרח לאתר אותו, ולוודא שהוא אכן מחל לו, אסור לו להשאיר את הפצע הזה פתוח. למחרת בירר ברוך את כתובתו של אהרון, שכבר נישא ומתגורר בפרויקט מרוחק בצפונה של הארץ. הוא הזכיר לעצמו שוב את החלטתו, שהוא ייסע אפילו לקצה העולם כדי להסיר את הקפידה שעליו, והרים טלפון ל"חברו" לשעבר, כדי לקבוע זמן ולהיפגש עימו.

אהרון, שכבר היה אבא לכמה וכמה ילדי חמד, קיבל את פניו בנעימות, כהרגלו, ברוך סיפר בקצרה על מצבו, ומיד עבר לסיבה שבשלה הגיע עד הלום: בקשת המחילה.

ברגע שבו הזכיר ברוך את מסיבת הבר מצווה, השתנו באחת פניו של אהרון, "זה אתה?" הוא לאט, "זה בגללך?" יותר לא היה מסוגל לומר, בשל הדמעות הגדולות שחנקו את גרונו, אהרון כבש את פניו בשתי ידי ו...בכה כילד קטן. אפילו בדמיונותיו הקודרים ביותר לא צפה ברוך תגובה כזו. האם עד כדי כך עמוק השבר וקשה הפגיעה? האם גם אחרי שנים רבות כל כך עדיין צורב הפצע בליבו של חברו?!

לאט-לאט, בקול שבור ומרוסק, החל אהרון לתאר את אשר עבר עליו באותו ערב, מול שולחן החברים שנוותר ריק לגמרי באולם הבר מצווה. הוא תיאר את הציפיה מורטת העצבים, אולי אולי יגיע מישהו בכל זאת, את המבטים המתוחים אל דלת הכניסה, את הלחץ, את העלבון הצורב...

רק מול פניו האפורות של הבחור המבוגר שמולו, מול דמעות החרטה שמילאו את עיניו, מול הבטחתו כי כבר בא על עונשו בסבל, בצער ובעוגמת הנפש של שנות רווקותו הארוכות, הצליח אהרון לבסוף להתגבר על כאבו הנורא, להושיט יד חמה ומפויסת לחברו לשעבר, ולהבטיח לו כי הוא מוחל וסולח לו בלב שלם. הוא אף הוסיף ברכה חמה מעומק לב, כי יזכה בקרוב בקרוב למצוא את זיווגו הראוי ולבנות בית נאמן בישראל.

מינה סיימה את סיפורה בעיניים לחות, כשהיא מוסיפה, אתן בוודאי מנחשות בעצמכן את סופו הטוב של הסיפור. בתוך שבועות ספורים זכה ברוך להתארס...

דממה נרגשת שררה סביב השולחן הגדול, כולן היו עדיין תחת הרושם של הסיפור, מהרהרות בעוצמה שעלולה להיות לפגיעה 'בין אדם לחברו', אבל אני הרגשתי שהמילים בוערות על קצה לשוני.

"אתן יודעות, גם אני אישית חוויתי סיפור כזה..."

וכאן פתחתי בסיפור האישי שלי:

זה היה לפני כשנה וחצי. סיימתי את הסמינר, עבדתי כגננת משלימה, וכמובן הייתי ב'שידוכים'... באחד הימים נזכרתי לפתע במשהו שקרה כשהיינו בכיתה ו' עממי, היה זה לקראת סיום שנת הלימודים, ואנחנו התאספנו אחר הצהריים כדי לתכנן את מסיבת הפרידה מהמדריכה האהובה שלנו. העלינו תוכניות בזו אחר זו; חיפשנו משהו מיוחד באמת, משהו שיהפוך את המסיבה למאורע בלתי נשכח. לא הצלחתי להיזכר מה בדיוק היה הרעיון שהציעה רינה, אחת מבנות הכיתה. מה שכן זכרתי ודווקא בבירור ממש, הייתה התגובה הלוועגת שלי לשמע הרעיון הזה, ופרץ הצחוק שהגיע בעקבות כך.

'רינה לא נפגעה אז בכלל', ניסה קול קטן בתוכי להרגיע את נקיפות המצפון שהציפו אותי בבת אחת, 'את לא זוכרת? היא לא אמרה כלום, אפילו לא הסמיקה'... אבל אני השתקתי את הקול הזה. לא, לא סתם נזכרתי היום ברינה הזו, שכבר שמונה שנים לא ראיתה ולא שמעתי דבר על אודותיה, לא סתם נזכרתי בצחוק הפוגע ההוא שאני גרמתי אותו...

עוד באותו יום התחלתי לחפש אחרי אותה רינה, וזה לא היה פשוט בכלל... התברר, שהם עברו דירה, והיא ניתקה קשר לגמרי עם בנות הכיתה, אבל אני החלטתי להמשיך במסע החיפושים. אסור לך להשאיר את הפגיעה הזו ככה - חיזקתי את עצמי, אחרי כל שיחת טלפון שלא הניבה שום תוצאה - אסור לך להתעלם ממעשה חמור כזה ולא לנסות לתקן אותו.

בסייעתא דשמיא השגתי לבסוף את מספר הטלפון של אותה רינה. בלב הולם התקשרתי והזדהית, מקווה בכל ליבי לתגובה נעימה וידידותית. "את זוכרת אותי?" שאלתי בחביבות. רינה ענתה 'כן' רגיל ויבש. היא לא הביעה שמחה או התרגשות, ואפילו לא סקרנות על כך שנזכרתי בה לפתע... "הייתי רוצה להיפגש איתך, רינה", אמרתי, "יש לי משהו חשוב לומר לך". רינה שאלה מתי אני רוצה להגיע, קבענו יום ושעה, ואני סימנתי לעצמי 'וי' על הצעד הראשון שעשיתי בדרך אל בקשת המחילה.

קניתי מתנה קטנה, ויצאתי נרגשת אל האוטובוס, בדרך לביתה של רינה, חברתי לשעבר.

רינה קיבלה אותי בנעימות, הכניסה אותי לחדרה, הגישה שתייה קרה וסיפרה קצת על עצמה, ואני ידעתי שהגיע הרגע; עלי לשים את הדברים

• הסיבה היחידה שצריך היום טלפון בבית היא כדי להתקשר לפלאפון... כשהוא נאבד...

נקיון הרצפה:

1. טאטאו היטב את הבית בכל יום ובמיוחד לפני שטיפה - כך תחסכו עבודה קשה בשעת השטיפה.
2. הידעתם? שטיפת ריצפה באקונומיקה הורסת את הברק של הרצפה. והשארית את הרצפה עם מי סבון יוצרת עליה כתמים.
3. לשטיפה רצפה יסודית - שפכו לדלי עם מים חמים חומץ, כפית סבון כלים ופקק מרכך כביסה. הקפידו להחליף מים אחרי שטיפה של כל חדר או אזור מסוים. הקפידו על שימוש בסמרטוט נקי כדי שגרגרי החול שהצטברו בסמרטוט לא ילכלכו את החדר הבא.
4. במקום להשתמש בדלי גדול לשטיפת הרצפה, השתמשו בכד או בקנקן שבו מים עם חומר לניקוי רצפות, וכך תסתובבו בבית בקלות.
5. הוסיפו מרכך כביסה למי הניגוב האחרון של הרצפה, כך הבית יישאר עם ריח נעים.

כל הטיפים באדיבות מספר העוצמות יו"ל ע"י גמ"ח רק בס"ד
ניתן להשיג במס' 0548401040 בעלות של 10 ₪ בלבד!

בס"ד בר"ה

"בשורה משמחת לכלל בנות ונשות הקהילה הצדיקות"

בעז"ה אנו מתחדשות בהתחדשות עצומה ויוצאות
ל"מבצע תיקון הכללי מספר 4"

לרפואתו ולהצלחתו של מורינו הרב שליט"א והרבנית תליט"א
וכן שמורינו הרב שליט"א יזכה להגיע למירון בל"ג בעומר
עם כל הקהילה הקדושה ללא שום מניעות והפרעות.

לפניכן 2 מסלולים:

הגרלה מס' 1: 3 זוכות על סך 100 ₪.
על כל 7 תיקון הכללי מקבלים כרטיס להגרלה.

הגרלה מס' 2: 5 זוכות על סך 50 ₪.
על כל 3 תיקון הכללי מקבלים כרטיס הגרלה.

כרטיסים: ניתן לקבל ולהחזיר כרטיסים אצל א. חלילי וא. גואטה
כל ערב לפני ואחרי התפילה.
מועד הגרלה בעז"ה: יום ראשון ט"ז אייר - ל' לעומר מייד אחרי תפילת מעריב עם הרב.

השבוע זכתה הגב' בעילום שם לתרום לעלון להצלחת משפחתה.

ויכולנו להוציא את העלון עם כל התוכן כרגיל.
יהיה רצון בזכות הזיכוי הרבים יזכו לשמירה עלינו,
הצלחה, ברכה בכל העניינים וכל הישועות אמון.
ב"ה לעלון של שבוע הבא פרשת "אחרי-קדושים"
יש כבר תורם.

דרושות תרומות לעלונים הבאים ע"מ שיצאו עלונים עם תוכן מלא.

לתרומות והקדשות ניתן ליצור קשר במס': 058-3225815

"דודי ירד לגנו לערוגות הבושים לרעות בגנים וללקוט שושנים" [שיר השירים]

לאחר פטירתה של חברתנו היקרה מהמתפללות הקבועות בעזרת הנשים

האישה היקרה מרת
שרה הלר ז"ל

שנקטפה בדמי ימיה

מתחזקות אנו מהמקום שהשאירה לנו- הסמל הדוגמא, האישיות והערכים.

נוהגים לנחם: "המקום ינחם אתכם"

המקום - בעזרת הנשים נשאר 2 כסאות. כסא של שרה שהיתה צריכה כסא מסוים, וכסא נוסף- זהה בשביל שתוכל לתת לעוד חברה שתצטרך.

המקום- עזרת הנשים שהיתה נוהגת לנקות לפני סעודה שלישית - והיתה מגיעה בשביל זה מוקדם...

המקום- שנתנה לכל מי שהיה סביבה - כל בקשה היתה בכל אהבת הזולת, בכל הכבוד הראוי והיתה שואלת - 'את מוחלת לי?' בכל חשש של פגיעה בבין אדם לחבירו.

המקום- הקב"ה יחזק ויעודד את כל המשפחה הכבודה והיקרה ויתן להם שפע כל טוב סלע ברוחניות ובגשמיות.

המקום- היתומים שטרם נשאו שהשאירה, מחכים לעזרה שלנו.

לתרומה לקרן היתומים - 052-36-22-800-1 קרן מס' 6572

שבת היא מלנחם - ונחמה קרובה לבוא

התאחדות עזרת הנשים
וכלל המתפללות

קרן יתומי משפחת הלר | מס' הקרן: 6572

